

Σώματι στήν ξενιτειά, Ψυχή στήν Ελλάδα!

Άρθρο του **Μανώλη Κοττάκη** – Διευθυντή της εφημερίδος «ΕΣΤΙΑ».

Ο ΤΡΟΠΟΣ με τον οποίο διαχειρίζονται οι κυρίαρχες δυνάμεις του τόπου μας το ζήτημα της ψήφου των Αποδήμων δείχνει πόσο μακριά βρίσκονται από το αίσθημά τους. Πόσο δεδομένους τους θεωρεί ή ΝΔ και πόσο «έχθρους» τους θεωρεί ο ΣΥΡΙΖΑ. Παρακολουθώ συστηματικώς τον όμογενειακό Τύπο σε όλο τον πλανήτη («Εθνικό Κήρυκα», «Πρωινή» Νέας Υόρκης, «Νέο Κόσμο» Αυστραλίας και άλλες), λαμβάνω κάθε βράδυ δεκάδες mails από Έλληνες όμογενείς κατά την διάρκεια της ραδιοφωνικής μου έκπομπης στον Real Fm, συνομιλώ με αρκετούς από αυτούς και ένα πράγμα μπορώ να βεβαιώσω με ασφάλεια: έχουν αλλάξει τα δεδομένα.

Οι άνθρωποι βρίσκονται διαρκώς πάνω από ένα ραδιόφωνο ή πάνω από έναν υπολογιστή, τα αυτιά τους και τα μάτια τους είναι συνεχώς στραμμένα στην Ελλάδα, συμμετέχουν νοητά πλήρως στον δημόσιο βίο και η προσέγγισή τους για τα πολιτικά πράγματα διαφέρει ριζικά σε σύγκριση με το παρελθόν.

Στά χρόνια τα καλά, της ευημερίας, οι Όμογενείς Απόδημοι συσπειρώνοντο γύρω από το πρόσωπο του πρωθυπουργού (αξέχαστη έχει μείνει στον Καραμανλή ή παλλαϊκή υποδοχή του στην Αυστραλία το 2007), ήταν πιο φιλελεύθεροι σε Αμερική, Αγγλία, Αυστραλία με την εξαίρεση της

Γερμανίας όπου το ΠΑΣΟΚ λόγω ΠΑΚ διατηρούσε –καί διατηρεί– σοσιαλιστικά παπανδρεϊκά έρεϊσματα.

Η δέ Άριστερά αυτονοήτως ύπολείπετο. Καί άριστερός νά έφευγε κανείς από την Έλλάδα, στά ξένα έβλεπε τό φώς τό άληθινόν καί άλλαζε θεώρηση των πραγμάτων. Όσοι έξαρτούν στίς μέρες μας την στάση της Όμογένειας από αυτά τά δεδομένα, θεωρώ ότι έχουν «χάσει» έπεισόδια. Ούτε οί παλαιοί συσχετισμοί ισχύουν, ούτε τά παλαιά έπιχειρήματα.

Κατ' άρχάς όταν αναφερόμαστε σέ Όμογένεια πλέον δέν μιλάμε για τό ίδιο πράγμα μέ τό 1985. Κατ' ουσίαν έχουμε δύο Όμογένειες. Τούς Έλληνες Άποδήμους, οί όποιοι μετανάστευσαν καί πρόκοψαν στό έξωτερικό την δεκαετία του 1950, δημιούργησαν οικογένειες καί σήμερα έχουν φθάσει μέ έγγόνια καί δισέγγονα στην δεύτερη καί τρίτη γενιά.

Πλέον αυτών έχουμε όμως καί τίς 200.000 νέων Έλλήνων έπιστημόνων, οί όποιοι μετανάστευσαν, κακήν κακώς, κατά βάση στην Εύρώπη, μέσα στην δεκαετία της οικονομικής κρίσης. Καί οί δύο γενιές Άποδήμων Έλλήνων βλέπουν καί άξιολογούν την Έλλάδα μέ πλήθος νέων κριτηρίων.

Οί Άπόδημοι του πρώτου κύματος της δεκαετίας του 1960 στίς ΗΠΑ προφανώς είναι καί περισσότερο συντηρητικοί μέ την έλληνική έννοια του conservative καί διαμορφώνουν άποψη για τό πολιτικό σύστημα από την στάση του στα έθνικά θέματα.

Ειδικώς στό ζήτημα της Μακεδονίας καί φυσικά στά έλληνοτουρκικά. Μία ανάλυση της ψήφου της αλλά καί των ύποψηφίων πού στήριξε στίς πρόσφατες Προεδρικές εκλογές των ΗΠΑ δείχνει άλλως τε ότι ή πρώτη τουλάχιστον γενιά Άποδήμων Έλλήνων έχει «τραμπικό» πατριωτικό ιδεολογικό προφίλ. Έθνοκεντρικό.

Μέ έλληνικούς όρους ανήκουν στην δεξιά της δεξιάς. Δέν είναι λοιπόν δεδομένη ή ψήφος τους

πρός την ΝΔ και πάντως όχι τόσο στην έκταση που κάποιοι την υπολογίζουν. Η κρίση του καπιταλισμού, ή σοσιαλδημοκρατική στροφή Μπλίντεν με την επεκτατική δημοσιονομική πολιτική και η διακήρυξη Γέλεν για τον παγκόσμιο εταιρικό φόρο δεν συνάδει επίσης απολύτως με τον παραδοσιακό ελληνικό κεντροδεξιό λόγο.

Κάθε βράδυ στο ραδιόφωνο δεχόμαστε τουλάχιστον δέκα μηνύματα από αριστερόστροφους για τα ελληνικά δεδομένα Αποδήμους της Νέας Υόρκης ή του Λονδίνου! Όσον αφορά τώρα την δεύτερη γενιά Αποδήμων μεταναστών, οι όποιοι εγκαταστάθηκαν και ζουν στην Ευρώπη λόγω της κρίσης, τα πράγματα είναι περισσότερο ευμετάβλητα. Σχηματίζουν άποψη για την χώρα, θετική ή αρνητική συνδυαστικά. Διαβάζοντας, ακούγοντας, παρακολουθώντας ελληνικά ΜΜΕ αλλά και προσέχοντας τι λένε τα ΜΜΕ της χώρας εγκατάστασης για την Ελλάδα.

Η άρτια οργάνωση του εμβολιασμού από τον Πιερρακάκη, για παράδειγμα, αξιολογήθηκε θετικότατα από τον αμερικανικό και τον ευρωπαϊκό Τύπο. Η κυβέρνηση της ΝΔ κέρδισε έντυπώσεις έναντι και άλλων κυβερνήσεων για την μεθοδικότητά της, όχι για την πίστη της στην ελεύθερη οικονομία.

Αν αποτύγχανε θα έχανε έντυπώσεις για τους ίδιους λόγους, όχι επειδή είναι φιλελεύθερη. Έδραία πεποίθησή μου κατόπιν όλων αυτών είναι ότι το εσωτερικό πολιτικό κλίμα επηρεάζει τους Αποδήμους οι όποιοι ζουν σώματι στην ξενιτιά αλλά ψυχή στην Ελλάδα, στήνοντας κάθε μέρα αυτή για το τί συμβαίνει στην πατρίδα.

Όποιοι δεν το καταλαβαίνουν αυτό, λογαριάζουν χωρίς τον ξενοδόχο. Και ο ΣΥΡΙΖΑ ο οποίος τους θεωρεί αλεξιπτωτιστές, εκτός κλίματος, οι όποιοι θα αλλοιώσουν το αποτέλεσμα εις βάρος του. Και η ΝΔ που τους θεωρεί δεδομένους, αγνοώντας τις ευαίσθησιες τους στα εθνικά θέματα και τον έντονο πατριωτισμό που τους διακρίνει.

Αν η Κεντροδεξιά δεν προσέξει μάλιστα ή ψήφος των Αποδήμων θα ανακατανεύει τον συσχετισμό εντός της, στην ευρεία παράταξη. Οι άνθρωποι είναι πολύ «μέσα» στα ελληνικά πράγματα για να τους αγνοεί ή Αριστερά και να θεωρεί ότι τους έχει στο τσεπάκι ή Κεντροδεξιά.

—

Καταληκτικῶς, θέλω ὅμως νά ἐπισημάνω τό ἐξῆς πού εἶναι καί τό κυριώτερο: τό ζήτημα τῆς ψήφου τῶν Ἀποδήμων, τό ὁποῖο ἀνακίνησε πρῶτος μέ τήν ἀπόπειρα συνταγματικῆς ἀναθεώρησης τοῦ 2007 ὁ Κώστας Καραμανλῆς, ἀποτελεῖ μέρος ἐνός σχεδίου γιά τήν ἔνωση ὅλων τῶν δυνάμεων τοῦ Ἑθνους.

Ἀφορᾷ τό ὅλον Ἑθνος. Δέν εἶναι τό ἴδιο τό σχέδιο ὅπως φοβοῦνται οἱ φίλοι μου στήν «Ἐφημερίδα τῶν Συντακτῶν», οἱ ὁποῖοι ἀναδημοσιεύουν ἀπόσπασμα ἀπό βιβλίο μου, κάθε φορά πού προκύπτει τό θέμα.

Ἡ ψῆφος τῶν Ἀποδήμων, ἡ ἐκπροσώπησή τους στούς θεσμούς γενικώτερα (καί ὄχι μόνο στό Κοινοβούλιο), ἡ ὀργάνωση καί λειτουργία τῆς δορυφορικῆς τηλεόρασης (διαρκῆς σύνδεση μητέρας πατρίδας καί περιφερειακῶν κέντρων), ἡ ὑγιῆς λειτουργία τοῦ Συμβουλίου Ἀποδήμου Ἑλληνισμοῦ, ἡ συνεργασία ἐλληνικῶν καί ξένων ΑΕΙ, τά στελεχωμένα ἀπό διακρεκρινένους Ἀποδήμους ἰδιωτικά ΑΕΙ, οἱ Ἑδρες Ἑλληνικῶν Σπουδῶν καί Νεοελληνικῆς γλώσσας καί ἄλλα πολλά, μποροῦν νά ἀλλάξουν ριζικά τήν χώρα. Θά ἀλλάξουν σίγουρα τήν ἐπετηρίδα της: πολιτική, ἀκαδημαϊκή, πνευματική, οἰκονομική, ἐπιχειρηματική.

Μέ τόν τρόπο πού ἐπιχειρήθηκε ἕως σήμερα ὁ «ἐμβολιασμός» τοῦ δημοσίου βίου ἀπό Ἀποδήμους –κυρίως ἀπό τόν Γιώργο Παπανδρέου– δέν ὑπάρχει τέτοια προοπτική. Προερχόμενοι ἀπό ἄλλη κουλτούρα εἴτε ἐπαναστάτησαν μέ τίς ἐλληνικές πρακτικές (ἡ καθηγήτρια Γεωργαντᾶ, φίλη τῆς οἰκογένειας Παπανδρέου πρωτοστάτησε στήν ἀποκάλυψη τῆς ἀλλοίωσης τοῦ ἐλλείμματος τοῦ 2009 ὡς μέλος τῆς ΕΛΣΤΑΤ) εἴτε δυσκολεύτηκαν νά ἐνσωματωθοῦν καί ἀποχώρησαν (Ἑλενα Παναρίτη). Μόνο ὁ ἐξ Αὐστραλίας Δημήτρης Δόλλης, ὁ ὁποῖος πολιτευόταν πρίν καί γνώριζε, κατάφερε νά ἀντέξει τήν ἐλληνική σκηνή γιά κάποιο διάστημα.

Ἀντί τό σύστημά μας νά δηλητηριάζει καί νά ἀπογοητεύει τούς Ἀποδήμους λοιπόν, τό στοίχημα εἶναι οἱ Ἀπόδημοι νά «μπολιάζουν» τό σύστημα μέ νεωτερικότητα. Τό δέ σύστημα νά ἀξιοποιεῖ καί νά ἐπενδύει στίς δεξιότητές τους τίς ὁποῖες ἀπολαμβάνουν σήμερα ξένες κυβερνήσεις, ξένες δημόσιες διοικήσεις, ξένα πανεπιστήμια.

Οἱ Ἀπόδημοι –συμπεραίνω– ἄς μὴν ὑπάρχουν στό τρέχον λεξιλόγιόν μας συνδεδεμένοι μόνο μέ τήν λέξη «ψῆφος». Ἄς συνδεθοῦν κυρίως μέ τίς ἔννοιες «ἡ μεγάλη ἐπιστροφή τῆς Ἑλλάδος» καί τό «Ὅλον Ἑθνος». Εἶναι μαζί μέ τούς γηγενεῖς τό βᾶθρο γιά τήν συνέχεια καί μή ἐξαφάνιση τοῦ ἐλληνικοῦ Ἑθνους στούς αἰῶνες. Παράκληση λοιπόν στίς ἡμέτερες τοπικές πολιτικές δυνάμεις καί στίς βολεμένες ἐλίτ:

Πάψατε νά στέκεστε κοντόθωρα ἀπέναντί τους καί νά τούς θεωρεῖτε «κουκιά» πρὸς ἐκλογικὴ κατανάλωση. Τό ἐγχείρημα, ἂν πιστέψουμε ὅλοι σέ αὐτό, εἶναι κατὰ πολὺ, πολὺ, πολὺ μεγαλύτερο ἀπὸ μία περιστασιακὴ κάλπη.

14.04.2021

Πηγή: www.antibaro.gr/